

Pápai Refi Alumni

ISTENNEK, HAZÁNAK, TUDOMÁNYNAK

2025 nyár, VIII.szám

Köszöntő

Szeretettel üdvözlöm a Refi Alumni közösségének minden tagját, a frissen végzett maturandusokat és a több éve vagy évtizede végzett diákokat egyaránt! Elismerésem mindazoknak, akik idejüket nem kímélve, szívvel-lélekkel hozták létre e közösséget, s köszönet azoknak is, akik azóta csatlakoztak hozzá!

Kedves Exrefisek! Engedjétek meg, hogy néhány gondolat erejéig visszatérjek a kezdetekhez, mivel személyes történetemben egybeesik a gimnázium újraindulása és tanári pályám kiindulópontja.

1991 augusztusában nyertem felvételt a hosszú kényszerszünet után kapuit újra megnyitó gimnázium tanári karába. Friss diplomásként, "zöldfülűként" kerültem a tapasztalt, nagy tudású kollégáim körébe, akiknek rendkívül sokat köszönhetek. Nemkülönben a diákoknak, hiszen kölcsönösen formáltuk egymást. A "hőskorszakban" különösen sok időt töltöttünk együtt Veletek. Nem csupán a tanórákon és a különböző közösségi alkalmakon találkoztunk, mivel kollégáimmal a szilenciumokon is felügyeltünk, az internátusban éjszakai ügyeletet is vállaltunk. Együtt kenuztunk, síeltünk, az élménydús balatonszepezi nyári táborokban közösen küzdöttünk a nomád körülményekkel...A REFI számomra az évtizedek alatt megélt sok-sok változás ellenére az állandóságot, a második otthonot jelentette és jelenti ma is.

Ha akadna olyan exrefis diák, aki a 90-es években érettségizett és azóta még nem lépte volna át az alma mater kapuját, szinte csak a változás jeleit tapasztalhatná, ha ismét ellátogatna intézményünkbe: új diákotthon az iskola udvarán, új menza, megújult gimnáziumi épület, melyben már nyoma sincs a hagyományos, krétás tábláknak, a katedráknak, az osztálynaplókknak, a gyakran kényszerből viselt, de a szekrényekben azóta is gondosan őrzött kék iskolaköpenyeknek. Új képzési formák honosodtak meg: festészet, grafika, néptánc, nyelvi előkészítő osztály, robotika...

Mi az, ami nem változott? Az ódon hangulatot árasztó kopott lépcsők, a tornatermek; a színvonalas iskolai megemlékezések, a különleges hangulatú szalagavatók, a bensőséges iskolai ballagások... Az eperfa természetesen továbbra is fontos szimbólum maradt. A főbejárat kapuja felett ma is találkozhatunk a jelképpel és a hozzá tartozó ősi felirattal: "Szabadon tenyészik." A földszinten

kifaragott mását láthatjuk, akár meg is pihenhetünk alatta, míg egy emelettel feljebb, a lépcsőfordulóban egy eperfát ábrázoló szobor nyújt méltó háttérrel a versenyeken kiváló eredményt elért tanulókról készülő fotózáshoz. Az idei végzős osztályok közül az A osztály tablóján is megjelent az eperfa motívuma, néhány korábbi tablóhoz hasonlóan a fát éltető gyökereken helyezték el a tanárok, az ágain, levelein pedig a diákok fotóit. A tablóra a következő, találó idézet került: *"Sok a levél, de egy a fa."* (William Joyce) Gondolatban érdemes lenne ezt a képet kitágítanunk. Képzeljünk el egy hatalmas, terebélyes fát, melynek a gyökérzetét a Kollégium egykori híres professzorai, a régmúlt, a közelmúlt és a jelenkor tanári kara, gimnáziumi és szakgimnáziumi tanárai, internátusi nevelői alkotják, a lombkoronát pedig híres növendékei, exrefis és mai diákjai! Vajon kiállná-e a pusztító viharokat ez az erős gyökérzetű és lombozatú fa? Valószínűleg nem, ha a fa igazi, megtartó alapját nem a hitünk adná, melyre alapozva elődeink megalkották a Kollégiumot. Ez az alap ad irányt Refin kívüli életünkben is. Ez adhat erőt, megnyugvást valamennyiünknek a napjainkban megtapasztalható, gyakran váratlanul érkező, gyors változások idején, ez táplál reményt szeretett iskolánk jövőjével kapcsolatban is, hiszen *"Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz."* (Zsid. 13,8)

Budai Gabriella
magyar-angol szakos tanár

Kedves Alumnisok!

A múlt év sikeressége után nagy örömmel tudatjuk veletek, hogy 2025 október 18-án megrendezésre kerül a III. Öregdiák Találkozó, amelyre nagy szeretettel hívunk benneteket!

A programtervezettel hamarosan jelentkezünk!

Ahhoz, hogy a találkozó megvalósulhasson, rátok és a ti segítségetekre is van szükség! Sokan vannak, akik még nem hallottak az Öregdiák találkozóról. Kérjük, juttassátok el minél több volt refishez a hírt! Bízunk benne, hogy sokan el tudtok jönni mindegyik végzett évfolyamból!

A III. Exrefis Találkozó időpontja: 2025. október 18.

Miniinterjúk

Bármerre is barangolunk a világban, egészen nagy esély van arra, hogy összetalálkozunk egy ex-refissel, vagy ha vele nem is, akkor a testvérével, a fodrászával, vagy a szomszédjával... Az októberi találkozó csak az első lépcsőfoka volt egymás megismerésének, így hát íme, itt egy újabb. A további hírlevelek mindegyikébe két volt öregdiákot kérdezzünk.

Ideje izgulni, hogy kik lesznek a következők!

Márkus Luca
(Érettségi éve: 2024)

1. Mivel foglalkozol jelenleg és mi miatt választottad ezt a pályát (vagy választott a pálya téged)?

Elsőéves gyógytornász-hallgató vagyok a Pécsi Egyetemen. Egy személyes példa indított el ezen a pályán: az öcsémnek szüksége volt ebbéli segítségre kisgyerekkorában, és az ő példáján láttam, milyen jelentős pozitív változásokat lehet ezzel a munkával elérni.

Ezen az élményen keresztül jöttem rá, hogy nem csupán gyógytornászattal általában, hanem kifejezetten gyermekekkel szeretnék majd foglalkozni hivatásszerűen is.

2. Mit jelentett számodra refis diáknak lenni? Mit jelent ma?

Az egyetemen nagyon más közegbe kerültem, ami számomra kicsit meglepetésszerű volt. Teljesen más értékrendekkel, társaságokkal, közösségekkel találkoztam és elkezdett hiányozni a Refi, a jól ismert, otthonos közeg, amiben hat éven keresztül a mindennapjaimat töltöttem. Egyrészt teljesen más a diákközpontúság – bár az egyetemen sem érzem, hogy ne figyelnének ránk, de ez nyilván egy más, sokkal nagyobb közeg, ahol nem jut annyi idő és energia a hallgatókra.

A másik nagy különbség: a hitközpontúság teljesen hiányzik, csakis a tudományon, tudományos eredményeken, tudományosan bizonyított tényeken, a fizikai valón van a fókusz. A gimnázium alatt nem is gondoltam bele, hogy ez mennyire más lesz majd. Ráadásul néha úgy érzem, ez kissé tabutéma is, amit inkább nem is érdemes felhozni, mert csak feszültséget kelt.

3. Van-e olyan egykori tanárod, akire különösen szívesen emlékszel vissza?

Nagyon sok tanáromat szerettem, igazából mindenkire jó szívvel emlékszem vissza. Különösen Kerpel Péter tanár úrra, aki 4 évig volt a biológiatanárom, ő készített fel az emelt szintű érettségire, illetve különböző versenyekre. Nagyon sokat köszönhetek neki.

Tizenegyedik évfolyamos koromban érkezett az iskolába Parola Csaba tanár úr, a Parlando kórus alapítója. Én is elkezdtem énekelni a leánykarban, aminek köszönhetően nagyon sokakat megismertem az alsóbb évfolyamokból is. Kimondottan nehéz, érzelmileg megterhelő élmény volt kilépni onnan.

4. Mit üzennél a mostani refiseknek?

Különleges ez a kérdés, mert egyrészt a jelenlegi diákságot személyesen is ismerem és nagyon jóban vagyok az alsóbb évfolyamokkal, másrészt pedig pápai kötődésüként továbbra is gyakran megfordulok a Refi környékén.

Értékeljétek azt, amiben most még benne vagytok, mert nagyon gyorsan és hirtelen fogjátok elveszíteni mindezt; készüljétek fel arra, hogy nagyon éles lesz a váltás.

Próbáljátok meg az ezekben az években kialakított kapcsolatokat megtartani és ápolni, mert azokba tudtok majd kapaszkodni és erőt meríteni belőlük, amikor szükség lesz rá. Mert szükség lesz, ebben biztosak lehettek.

5. Megosztanád velünk az Eperfa Alapítvánnyal kapcsolatos gondolataidat?

Még nem régóta vagyok exrefis, de az Eperfa Alapítvánnyal már refis koromban is találkoztam. Szerintem egy nagyon jó lehetőséget ad az exrefiseknek, hogy ne szakadjon meg a kapcsolatuk a Refivel, régi osztálytársaikkal és tanáraikkal. Sőt, arra is lehetőséget ad, hogy a jelenlegi refisekkel találkozzunk, megismerjük őket.

6. Villámkérdések

- **Kedvenc zene?** Mindenevő vagyok, de most elsőnek a Hippo Campus ugrott be.
- **Úton lenni vagy megérkezni?** Megérkezni.
- **Film vagy könyv?** Könyv.

7. Mi jut eszedbe rögtön arról, hogy...

- **karzat?** Templom
 - **Várkert?** Játsszótér
 - **tanári?** Szoba
-

1. Mivel foglalkozol jelenleg és mi miatt választottad ezt a pályát (vagy választott a pálya téged)?

Pápa után Miskolcra kerültem. Mivel az EU-csatlakozás előszobájának idejére estek az egyetemi éveim, úgy gondoltam, a környezetvédelem lesz az irányom, ezért környezetmérnöknek jelentkeztem. Azzal már az egyetemen szembesültem, hogy ott ezt a szakot egy korábbi, nem igazán versenyképes oktatói gárda átfazonírozására használták, így nem volt világverő a színvonal, amiért társaság kárpótolt.

Végül bányamérnök lettem ennek köszönhetően, aztán pedig különböző építőipari cégeknél helyezkedem el, üzemvezetőből ügyvezető lettem, de végül elegendő volt a klasszikus nagyvállalati létből. Azóta egykori kollégákkal saját vállalkozást építünk és hulladékgazdálkodással, ellátási láncokkal, építőipari alapanyag-ellátással foglalkozunk.

2. Mit jelentett számodra refis diáknak lenni? Mit jelent ma?

Akkoriban ez volt a totális jelen: minden egyes pillanatunkat kitöltötte, lehetetlen volt kívülről tekinteni rá.

Később persze nagyon sokat változik ez, ahogy az ember idősödik és számos egyéb dolog mellett tisztába kerül önmagával is. Azt szoktam mondani: nemrég jutottam el oda, hogy megengedhetem magamnak azt a luxust, hogy őszinte legyek önmagammal.

A Refi egy nagy burok volt, ennek minden pozitív és negatív hozadékaival. Amikor kikerültünk onnan, alighanem mindenki kapott egy méretes taslit az élettől. Merthogy Pápán mi voltunk a valakik, akiket ismertek és akikre odafigyeltek – aztán hirtelen azt vettük észre: hirtelen egyvalakik lettünk. Mióta [Ferenczi] Alpár lett az igazgató, kicsit közelebbről is odafigyelek a Refire, hiszen osztálytársak voltunk, így a személyes kötődés végett az érdeklődésem is felélénkült. Általában is igaz, hogy nekem a Refiből – az osztálytalálkozókon túl és felül – elsősorban emberek maradtak mostanra.

3. Van-e olyan egykori tanárod, akire különösen szívesen emlékszel vissza?

Többen is, mert sokaktól lehetett olyan készségeket elsajátítani, amiket aztán a mindennapi felnőtt életben (legyen szó akár munkáról akár magánéletről) nagyon jól tudok kamatoztatni.

Gizi nénitől például remekül megtanulhattuk, hogy a legbonyolultabb problémákat is addig kell redukálni, amíg a megoldás szinte magától bukkan elő. Czapáry Bandi bácsiról mindig eszembe jut, hogy az emberi intelligencia legfontosabb fokmérője és legbiztosabb jele, ha valaki bonyolult dolgokat tud úgy elmagyarázni, hogy azt bárki megértse. Olyan magától értetődő természetességgel magyarázott el összetett matematikai problémákat, hogy végül mindenki triviálisnak érezte a

megoldást. Abszolútértékben talán Kis Andrással töltöttem együtt a legtöbb időt, pedig nem is tanított, viszont rengeteg kosárlabda-edzésünk volt, néha talán heti tíz óra is. Tőle a koncentrációt tanultam meg, hogy hogyan lehet teljes odaadással és figyelemmel fókuszálni egy feladatra. Vadász Márta utolsó éven lett osztályfőnököm, róla pedig mindig a feltétel nélküli jószág és odafigyelés jut eszembe. Kimondottan fontos volt és nagyon jól tett érettségi előtt – a valódi érettségemhez jóval többet tett hozzá, mint maga a felkészülés és rengeteget adott ahhoz, hogy legyen kellő önbizalmam.

4. Mit üzennél a mostani refiseknek?

Ennyi év távlatából visszatekintve talán leginkább azt, hogy nem kell aggódni, mert úgyminden rendben lesz.

Igyekszem kerülni a pátoszt, úgyhogy leginkább csak a tapasztalatomat osztanám meg – én a jó és a nem jó közötti különbségtétel képességét Pápán tanultam meg és azt kívánom, nektek is sikerüljön ugyanez.

5. Megosztanád velünk az Eperfa Alapítvánnyal kapcsolatos gondolataidat?

Igény van arra, hogy egy viszonylag fiatal, református értelmiségi gondolkodó közösség tudjon egymással kommunikálni. Ez már önmagában nagy álom, és azt érzem, az alapítvány ennek egyik lehetséges fóruma.

Bízom benne, hogy a szociális dimenzió is megjelenik majd, mert nagyon sokan vannak, akiknek valamilyen nehezebb a sorsuk és ha sikeresebbek vagyunk az életünkben, van felelősségünk abban, hogyan sáfázkodunk a lehetőségeinkkel.

Ezt mi is megkaptuk kicsiben és azt gondolom, hogy ha a holland nőszövetség a kilencvenes években talált rá forrást és módot, hogy zongorát küldjön Pápára, akkor az a legkevesebb, hogy mi is visszaadunk oda, ahol egykor oly' sok mindent kaptunk.

Hogy ne maradjon benne senkiben a tehetség.

6. Villámkérdések:

- **Kedvenc zene?** Depeche Mode.
- **Úton lenni vagy megérkezni?** Úton lenni.
- **Film vagy könyv?** Könyv – már ha van nálam olvasószemüveg...

7. Mi jut eszedbe rögtön arról, hogy...

- **karzat?** Hajrá Refi! (másodjára nekem is beugrott a templomi karzat, de a sok kosármeccs miatt a tornatermi volt az első gondolat)
- **Várkert?** (sóhajt) Suttyom-cigi.
- **tanári?** Csak oda be ne kelljen menni!

Elindult az Eperfa Alapítvány honlapja

Nagy örömmel tudatjuk veletek, hogy elindult az alapítvány honlapja. A főbb híreket, tudnivalókat itt tesszük közzé, illetve hamarosan indulnak a közösségimédia-felületeink is (facebook, instagram), kövessétek majd azokat is! A honlapot a következő címen éritek el:

eperfaalapitvany.hu

Archívum

A legkönnyebben és legjobban úgy emlékezhetünk vissza a Refiben töltött éveinkre, ha visszanézzük az akkor készült fotóinkat. Legyetek részei egy közös emlékezésnek, osszátok meg velünk ti is régi refis képeiteket, legyen ott mind a 29 eddig végzett évfolyam az archívumban! Nincs róla fotód de, szívesen elmesélnéd? Küldd el nekünk a történeted az info@eperfaalapitvany.hu címre!

Az archívum a következő linken érhető el:

[Archívum](#)

Hírek

Ismét alumni program a Refiben

Kollégiumi vasárnap a diákotthonban

[Tovább olvasok](#)

Kollégiumi ballagás

12.évfolyamosok búcsúztatója

[Tovább olvasok](#)

weboldal

facebook